

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
n^{um}. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LO DESAFIO.

Se comprén molt bé que en un moment d'ira y de passió, es á dir quan l'home pert la xaveta, qu' es com si diguessim quan l'home pert lo que té d'home, si es cert que l'intel·ligencia y la reflexió lo diferencian de tots los animals; se comprén molt bé, que en aquest estat, al sentirse una ofensa, enecat per l'ira, busqui la revenja.

Llavors té dret de fer lo que fan totas las bestias al sentirse mortificadas: tornars'hi.

Y té dret de fer lo que fan las bestias, perque ja ho he dit, al perdre la xaveta, pert tot lo que té de persona: se n'hi vá l'aturador, y ja 'u diu una locució vulgar, pero molt pintoresca: no es duenyo de sí mateix.

Pero, amichs meus, ¡que 'n dirém del home, que quan s'ha esbravat la cohissó de una bofetada, ó quan lo vent se 'n ha emportat las paraulas de una injuria, 's recorda de que es un home d'honor, y busca en lo desafio la manera de repararlo!

Després d'estar tot apaciguat... quan ja hi ha dormit... quan ja ningú 's recorda ni de la bofetada, ni de l'injuria... quan la reflexió ha tornat á lluhir en l'intel·ligencia... quan l'home torna á entrar en possessió de sí mateix....

¡Ah! Aixó 'm recorda, y perdonin que divagui, que 'l desafio y la pena de mort se semblan moltíssim. Jo comprenc que hi haja assessins: que hi haja qui assessina per brutalitat, per codicia, per mal cor, per venjansa ó per un acalorament: lo que no comprenc es que subsisteixi una llei que després de pesar y mesurar las circumstancias que en un crim concorren, apliqui la pena de mort.

No 'u comprenc perque la llei per matar no pot inspirarse com l'assessi, ni en la brutalitat, ni en la codicia, ni en la venjansa, ni en l'acalorament, ni pot tenir mal cor.

La llei es més serena, es més pura, es més ilustrada; está per sobre las passions, per sobre dels homes: té reflexió: es duenya de sí mateixa.

Torném al desafio:

Alguns pretenen que dimana de la barbarie, y que ab las sévas lleys, las sévas reglas, las sévas condicions, l'intervenció de testimonis, l'elecció de las armas y del terreno es un refinament social.

Unim aquests dos termes, y trobarém que es un refinament; sí, un refinament de la barbarie.

L'home deixa de discutir y 's confia la rahó al canó de dugas pistolas, á la punxa de dos espasins ó al tall de dos sabres: ¡Quin refinament! Y sobre tot ¡quina lògica!

Lo més habil ó 'l més afortunat aquell es en definitiva lo qui té més rahó ¡Quin esperit de justicia! ¡Quina imparcialitat!..

En los temps moderns l'home més exposat á tenir desafios es lo periodista. Si un no té molta calma, primer ha de aprendre de tirar las armas que de gramática.

¡Quin dupte té que una paraula del periodista pot fer molt mal ó pot fer molt bé, en un temps en que més ó menos tothom llegeix, y en que las lletres d'imprenta tenen la forsa de la pólvora!

Un maton ressentit ab mi, perque un dia vaig cantarlas'hi molt claras, vá venirme á trobar desitjos de batre 's.

—No hi tinch cap inconvenient, l'hi vaig respondre, entenentse que jo soch lo desafiado y 'm toca á mi per lo tant l'elecció de las armas.

—No hi ha cap reparo vá fer ell, menjantse'm ab la vista.

—Donchs tinga aquesta ploma y segui aquí al davant.

—¿Qué vol dir?

—Segui, aquí té quartillas, y contesti....

—Vosté se'm burla!...

—¿No l'hi ofés ab la ploma? Donchs revenjis ab la ploma, y 'ls padrins decidiran...

—¿Qui són los padrins?

—Tots los lectors del periòdic, Barcelona entera, l'opinió pública.

¡Cosa inesperada! Vaig trobar-me ab que aquell espadatxin, tant valent ab la llengua, no sabia escriure un párrafo.

—¡Amigo! Vagin á apendre, y quan ne sápigam torni. Y si no vol resoldre l'assumpto d'aquest modo, permetim que jo vaji á apendre de tirar las armas y quan estare al corrent, ja li passaré un recado. Ja véu que jo busco condicions iguals per l'un y per l'altre.

Aquell fulano vá girar l'esquena y no l'hi vist may més.

Un company meu del mateix ofici que jo, es á dir, embruta-quartillas, un dia vá rebre la visita de un militar, alt y gros com un hipopótamo, ab uns bigotarros com las trampas que las senyoras portan al monyo y ab uns ulls que 's menjavan als homes de viu en viu.

Se queixava de que en lo periòdic l'hi havian dit que durant l'exercici havia dat una bofetada á un pobre soldat.

Lo meu amich l'hi deya:

—El hecho es cierto; yo mismo lo he presenciado.

Y ell responia:

—Ciertó es el hecho; pero yo no consiento que nadie se meta conmigo gatiende Vd.?

—Pues yo no rectifico.

—Entónces me dará Vd. una satisfaccion.

—¿En el terreno del honor?

—Desde luego.

—No puede ser: un duelo entre los dos es imposible.

—¡Hola! ¿Sepamos por qué es imposible?

—Por una razon muy sencilla; porque soy cobarde.

Lo militar ab molta estranyesa:

—¡Cobardel!

—Si señor: ¿Tengo yo acaso obligacion de ser valiente?...

—Sin embargo....

—Nada, amigo mio, si la tuviera la cumpliria, y no me veria Vd. aquí en la redaccion, sino en el cuartel.

Lo militar se 'n vá anar, murmurant entre dents:— Vaya, no quiero cometer un asesinato.

Y vels'hi aquí demostrat que no més se desafia aquell que vol desafiarse.

Are vaig á contarlos un altre cas que resumeix magníficament la rahó de ser del desafio.

Un subjecte trobantse en una reunió va parlar segons se assegurava de un seu conegut, dihent si la seva dona aixó, ó alló, etc., etc., etc....

La cosa vá arribar á oïdos del marit, y 'l marit, es natural, vá tornar per l'honra de la seva dona.

Una entrevista van tenir los dos rivals; l'altre vá negar lo fet, lo marit burxat per alguns amichs piadosos que sempre disfrutan tirant llenya al foch, no vá donarse per satisfet, van buscar padrins, van escullir terreno, hora, armas, en fi... no hi faltava res.

Lo desafio era á pistola. Lo siti un torrent més enllá de Sarriá.

Allá van compareixe 'ls dos rivals y 'ls seus padrins. Bò es advertir una cosa: entre aquests se hi trobava un filòsof de la vida práctica: un home que tenia sobre 'l desafio las mateixas opinions que nosaltres.

—Contrari al desafio ¿y vá aceptar lo càrrech de padri? dirán vostés.

Ara sabrán perque vá aceptarlo: escoltin.

Ja s'havian meditat las distancias, vint passas: la bárbara escena anava á comensar. Los dos rivals ja hi eran, y no més que per punt se haurian assassinat com dos tontos.

—¡Alto! digué 'l padri á qui he aludit. Hem de veure si 's troba un medi de arreglarlo.

—No n'hi ha cap, digué un altre padri més bravucon.

—Vosté calli, y veyám de hont dimana la qüestió. En Patrici nega que haja parlat mal de la senyora de'n Pere: está bé: en Pere no 's dona per satisfet ¿Perqué? Lo punt... hi ha gent que vá sentirho, etc. etc. Are bé: si en Pere mata á n'én Patrici, l'honor y fins la quiquillositat quedan satisfets... Pero si en Patrici mata á n'én Pere? ¡Oh! Llavors aquest no sols pert la vida, sino que pert l'honor.

—Ahont anirás á parar? digué un altre padri.

—Ja veuréu. ¿No es sensible que podentse ventilar l'assumpto sense exposar la vida de ningú, s'arregli ab exposició de la vida de dos homes honrats?

—¿Y com s'arregla?

—Es molt senzill. La distancia es á vint passos y la qüestió es de punteria. Allá hi ha un arbre: donchs bé de primer que tiri en Pere colocat á vint passas ¿Fá blanco? Queda vencedor. No té cap taca. ¿Erra?...

—Aixó es ridicul, esclamá 'l padri bravucon.

—Just: aquesta es la paraula: es ridicul; pero que consti, que tant ridicul com aixó que al fi es igual al desafio, es lo mateix desafio.

Los padrins van pendresho á broma, y 'ls dos rivals van fer las paus á ca'n Justin.

Si tots ho consideressin ab la mateixa rectitut de criteri, lo desafio no existiria.

P. DEU O.

VERSOS NOUS.

D. Joseph M.ª Codolosa ha donat a l'estampa un nou tomet de poesias. Com totes las sèvas, son fàcils, ben treballadas, plenas d'intenció, y si hèn algunas vegadas incorrectas, sempre inspiradas per la mussa del agredols, qu' es una de las millors mussas.

L'obreta 's titula «EN LAS TOMBAS.—*Monòlech de morts per ensenyansa de vius*» y 's vén a una pesseta en la llibreria de 'n Lopez.

Com a mostra de las poesias de aquest llibre, aqui vá la següent:

UN MARIT.

Ja só aquí... per fi descansol
Ja só ficat en lo cau...
Aixó que 'n diuen la pau
Vejam si será un romansol

Já estich fora del burgit!
Já estich fora del soroll...
Aqui viuré com lo poll
Dintre del ou arrupit.

Já só mort! morint se logra
Fugir de tristos perills...
No 'm darán trastorns los fills,
Ni 'm farà patir la sogra.

Já no sofriré lo excés
Del carinyo de ma esposa,
Que ab sas unglas amorosa
La pell me posá al revés.

Ja respiro! ja estich lliure
De los pensaments mesquins:
No tinch parents, ni vehins!
Jesus! aixó sí qu' es viure!

Aquí dins no 'm signaran
Com feyan cuan jo pasaba...
No sé en lo cap que hi portaba
Que tots me 'l miraban tant!

Aquí estich hèn mes que un rey!
Ningú 'm guayta, ni 'm diu vina,
Ningú 'm busca, ni 'm amohina,
Y ningú 'm ve fé a la lley!

Benhajas mort! tu has trencat
Mas cadenas ab ta dalla,
Tu m' has dat ab la mortalla
L' únich vestit que hi estrenat.

Tu ferintme de improvís
Me has salvat de amarga sort,
Es vritat que soch un mort,
Pero soch un mort felís!

Felís! també en l' altre mon.
Ho vaig esser una estona,
Cuan la punxa de la dona
No 'm via sagnat lo front.

Era cuan era fadri,
Era cuan pensant ab ninas
Sols rosers y clavellinas
Lo mon tenia per mí:

Era cuan per mí tenia
Encants la naturalesa;
Cuan aimaba a la bellesa
Y adoraba a la poesia.

Cuan la prosa malehida
No habia tret de ma pensa,
Aquella aroma que llenca
La flor de la humana vida.

Mes un dia lo dimoni
Envejós de ma ventura,
Vá dá a mon goig sepultura
Ab la creu del matrimoni.

Desde llavoras la fel
Sols ma beguda ha sigut;
Desde llavors hi viscut
Ab un continuo recel.

La primera nit, fatal
Ne fou per mí y malhaurada;
Com una serp enroscada
Sota del talam nupcial,

Contemplantme satisfeta
Trobi a ma sogra, 'l neguit
Etern del pobre marit:
Lo desencant del poeta!

Sa vista 'm va fer fredat.
Y perdi 'l humor de cop,
Com aquell que veu lo llop
Y ja queda enrogollat.

Ma casa fou una cripta!
Y vingeren 'ls disgustos,
Los neguits, 'ls mals, 'ls sustos...
Totas las plagas d' Egipte!

Ara penosos embrassos...
Ara desitjos costosos...
Ara moments temerosos...
Y atrassos, y sempre atrassos!

Cada any un fill reportant,
Cada fill un nou torment,
La descendencia... creixent...
La bossa... sempre baixant.

De la esposa crits y plos;
Udols y gemechs del avia;
Calumnias, celos y rabia,
Deixantme ab la pell y l' os.

Ab tot aixó, tu treballa,
Y passa la nit despert
Entremix d' aquell concert
Infernal de la quitxalla

De modo que ab la miseria
Y tantas tribulacions,
Y seguintme com lleons
Inglesos de cara seria;

Va aumentar tant lo meu mal,
Que del compromís surtint
Vaig deixarho tot, morint
De conjestió cerebral.

Un cop mort aquí m' estich,
Y estich tranquil y segur;
Lo lit podrá sé un xich dur
Pero no sento fatich.

La mort que 'l dolor amayna
Avuy me cura de sustos,
Y olvido passats disgustos
Ab una eterna bacayna...

NOVETATS TEATRALS.

M. TREWEY.

Al Circo eqüestre de la Plassa de Catalunya, s' están fent barba d' or. Sos empresaris ván venir ab la barba negra y se 'n aniran ab la barba roja.

No obstant es precis confessar que 'u entenen. Espectacles tot lo variats que poden ser tractantse de aquest género, clowns tot lo divertits que poden ser los payassos; amassonas tot lo guapas que poden ser las amassonas, saltarins, equilibristas, un negre dislocat, varios blanchs que fan dislocar de riure... en fi, per l' istiu no vulgan altre menjar.

La senmana passada vá estrenarse M. Trewey.

¿Qui es M. Trewey?

Un home alt y que coixeja una mica. Jo fins m' hi cregut que fent salts ó altres exercicis, vá rompre's una cama, y que impossibilitat de guanyarse la vida ab los peus, vá apendre la manera de guanyarsela ab las mans.

¿Quinas mans tèn M. Trewey!

¿Ni las del Bisbe, que segons diuen ab poch temps ha confirmat a 5 mil personas!

M. Trewey vá vestit de negre y porta una gola blanca.

Aquest trage vá agradar molt al Brusi. ¿Sempre ha sigut afectat pèl color negre!

Després que l' hi han estès la catifa bona, y l' hi han posat tres ó quatre taulas ab varios objectes se presenta l' home, fá un saludo y reb un aplauso.

Comensa 'ls exercicis fent rodar un plat al cim de un bastonet: tèn un bastonet a l' altra mà y 'l cambia de l' un al altre ab una facilitat pasmosa.

Després del plat l' ampolla. ¿Quin modo de manejar-la! ¿Quins equilibris! Després d' aquesta un' altra: la tira y la toma ab lo brás avants de que l' hi toqui a terra. ¿Sembla impossible!

Paréntesis.

—Aquest mister, ab aixó sols, podria guanyar un diner, deya un senyor que tenia al costat.

—¿De quin modo?

—Donant lliçons a las criadas, perque no fessin trencadissa.

Després tira una espasa en l' ayre y la toma ab la vayna; hi tira la vayna y la reb ab l' espasa: fá sostenir l' equilibri de una llenca de paper sobre 'l nas; fá la serp ab una tira de tela; sostè sombreros de un modo inverossimil, sombreros ab lo tall de una espasa, bastons ab una ampolla que balla y un plat que balla sobre de l' ampolla ab la punta del dit; ab la pilota de goma fá equilibris que deixan estátic; fá ballar una anella de ferro sobre las branillas de un paraygua obert, fá ballarhi també un sombrero de palla per las alas, y per últim, ab una serie de capsas de fusta posadas l' una al costat de l' altra, després de tirar a terra las del mitj, sostè las de las voras, las combina de mil maneras, y en un sens fi de combinacions difícils d' explicar, a cada punt romp las lleys de la física y 's bur-la de las lleys de la gravetat.

Aquest es M. Trewey, y aquestas son las sèvas obras.

Un altre temps, si jo hagués sigut de l' Inquisició, l' hauria fet cremar. Naturalment, com lo que fa aquest home no entench com s' ho arregla, l' hauria rostít interin ho entenia.

Are 'l públich l' hi dona molts aplausos, y encare que 'l treball dura poch minuts, l' empresa l' hi dona 20 duros per funció.

Cada minut guanya més de dos duros.
¿A quin temps hém arribat! Ja no més se guanyan la vida 'ls homes que fan equilibris!

Y ja que soch al Circo eqüestre.
Apart de que 'ls músichs sempre tocan lo mateix, algunas vegadas, tot mirant la funció fan alguna espifiada.

L' altre dia en Tony Grice vá tenir una bona sortida.

—Sr. Maestro, vá dir: cuando gritaré xó, que pare la música,

Y vá cridar xóó... y la música vá parar en sech. Talment semblava que 'l mestre per compte de guiar una orquesta guiava una galera.

ANTONET.

UNA HORA.

Llamp que brilla y no 's veu més,
sigle etern de fer torment,
goig, delicia, sufriment,
tot aixó sols un' hora es.

En un espay tan petit,
tot hi cab per gran que sia;
mav ningú contar podria
lo que en ell ha succehit.

L' hora s' escursa y s' allarga,
segons y com la passém:
quan més curta la volém,
més y més la trobém llarga.

¿Quants cops al sentir lo sò
d' un campanar de la vora,
dihém: ¡Deu meu... ¿ja es tal hora?
y altres cops: —¿Encara no?

Y en va, pobres testaruts,
dominar lo temps pensém:
un' hora per més que fem,
tindrà xexanta minuts.

C. GOMÀ.

ESQUELLOTS.

Y encare dirán que 'l port de Barcelona no es segur, diu un periódich.

Tingan entès que tots los barcos que venen al port de Barcelona tenen la seguritat de pagar uns drets esgarrafosos.

Ja veuen que per aquest costat es més segur que cap.

Com que 'ls cigarros del estanchs son tant dolents, aqui van las oracions que deuen resarse, avants, en l' acte, y després de fumar-se un cigarro:

Avants:
«Senyor, per purgar las mèvas culpas y pecats y mortificarme, fentme malbé la gargamella, vaig a dur a cap aquest sacrifici, qu' espero me 'l tindreu en compte.—Amen.

En l' acte:
«Apíadat ¡oh Senyor! d' aquest infelís que no es prou rich per fumar de l' Habana, y toca 'l cor del director d' Estancadas!

Després:
«No hi reventat! Gracias, Deu men!

Estadística:
En lo mon existeixen actualment 1,143 bisbes y arquebisbes

A sou de capitá general, reben una paga de 18,288 duros cada dia.

Aquesta noticia la duya «*El Tibidabo*». Jo també l' hi posada. Vels' hi aquí que havém fet un bisbe. Únicament que aquest no cobra.

Per un carrer bastant estret hi passa un cotxe, ab una mare de Deu del Carme pintada a un costat.

Sota l' imatge hi ha un lletrero que diu: «No medecampares» (lletra per lletra, aixis mateix.)

Vé un altre carruatje en sentit oposat, se troban, y empessonan.

¿Quinas dirian que varen ser las paraulas del cotxe-ro? ¿Valgam la Verge del Carme?

Cá; ni 'ls mils: van ser un renech més recargolat que una centella, dit ab tota l' ánima de un arriero de la nostra terra.

Comentari: d' aixó se 'n diu la religió de la inmensa majoria del espanyols.

A Espanya hi ha 700,000 caballs (concedido.)

Hi ha ademès 2.500.000 ases (n' hi ha més.)
 3.000.000 de bous (¿Y certs marits s' hi contan?)
 23.000.000 de moltons (¿Inclús los pelegrins?)
 Y 4.500.000 porchs (¿oh! de porchs n' hi ha molts més!)

Los municipals ja s' han tret lo capot.
 Are portan las levitas primas.
 Y ja veuran com aguantan la leviteta fins á l' hivern, que 'ls sortiran panallons sota l' aixella.

En una casa del Ensanxe varen pendre una criada carregada de bons informes. A las sis de la tarde la fà-mula se 'n va á la font; veient que tardaba se determinan á posarse á taula y no troban los cuberts de plata.

Després de buscar y rebuscar los trobaren lo dia següent may dirian ahont?
 A una caixa de préstamos de Gracia, empenyats per sis pessetas.

Hi ha criadas que son un desempenyo per una casa; pero n' hi ha que son un empenyo.

Perque 's vegi ahont arriba la audacia dels lladres. Fins are se habian robat rellotges, pisos, botigas y carrils; pero may s' habia arribat á presumir siquera que 's podia robar la tranvia.

Lo dilluns á la nit devia ferse 'l primer de aquestos esperiments y se van salvar los passatgers gracias á una oportuna confidencia. La tranvia designat era lo de Gracia y l' hora escullida la del últim tren; es dir la de la sortida dels teatros.

Voldriam per aquestos cassos las penas arbitrarias y proposariam que als lladres se 'ls fés arriá la tranvia un any seguit sens darlos pienso.

—Escolti: preguntaba un foraster. ¿Que no hi ha fonts al Ensanxe?
 —Fonts si senyó; lo que no hi ha es aygua.

Que 's deixi guanyar la vida al pobres tocant l' orga ó 'l piano mecánichs, per més que privin á molts vehins de guanyarse la seva distrayentlos y molestant á molts que dins de sa casa estant malalts y necessitan quietut, lo compreném; pero que á tanta mortificació tinga de anyadirshi la de que destrossin la música y las orellas dels que no captém, no ho compreném.

Vels hi aquí un cas que val més ser pobre que ser rich.

Pel govern se ha prohibit que per carrers, plassas y circo se fassi treballar á pobres criatures torturants sos membres y perjudicant sa salut.

Ho aprobarem y aplaudirem: pero preguntém: ¿A cas no 's perjudica la vida y 's destrueix la salut de tantas criatures que en altas horas de la nit se venhen captant per la Rambla y plassa de Catalunya?

No podria obligarse á sos pares, si 'n tenen á que las recullin, y si per desgracia no 'n coneixen, no las deuria amparar l' Ajuntament?

Pensan potser que la vida sols perilla fent salts, planxas y cabriolas?

La societat Nova de la Merced se vá reunir en una fonda per tractar del grave assumpto de donar un ball lluhit.

Lo primer que varen determinar vá ser dinar. Y deyan que s' acababan los progressistas! Per aixó van dinar, per progressar.

Lo diumenge en lo teatro del Odeon se vá donar en una sola funció un drama en cinch actes, un altre en vuit y una pessa en un.

Total ¡14 actes, per 9 cuartos!... Estranyém que la empresa no donés quatre actes més y aixís hauria sortit á xavo per acte. Es á dir; á preu de présech dolent.

L' ajuntament de Gracia está compost en sa majoria de taberners.

Aixís nos espliquém perfectament la escacés d' aygua en aquella vila.

Los dias 15 y 16 del corrent es la festa major de Cornellá. Hi haurá balls molt lluhits, focs artificials y altres festas totas divertidas y dignas dels molts forasters que la visitan.

Advertencia: lo dia 15 no podrán ballar més que 'ls sócios y las societats aliadas del contorn: lo dia 16 podrá ballar tothom.

Ja han comensat á treballar los Japonesos. Primera impressió: la companyia admirable per la seva destressa y agilitat: la familia Martini molt bè y las nenas que treballan á las anellas, á la corda y al trapecio tant fortas... que vaja, jo no mi barallarai!

Are en quan al local; si al Japon ho tenen d' aquella manera, consti que aquí 'n sabém més, Es encofnat, y fosch... Y ademés hi fá una calor! Nada... la temperatura del Japon.

Dos novetats al teatro Espanyol. Ha debutat la Sra. Cortés de Pedral. Desde que no l' haviam sentida ha millorat tant com á cantant, y tant com á actris, que avuy es la primera tiple de zarzuela.
 ¡Bè per l' artista!

L' altra: S' ha tornat á posar la *Voz pública* de 'n Coll y Britapaja, ab las modificacions corresponsents á las novetats del any que acaba de transcorre.

Un detall: la carta de Barcelona parlava dels pous de Moncada, y ha sigut retallada per una autoritat. ¡Oh! Sobre tot... aquells pous... No toquin aquells pous!

L' Ajuntament pot dir més que ningú:
 —Mi gozo en un pozo.

Dias endatras los lladres varen robar una fábrica de licors del Ensanxe. Varen endurse'n licors y diners. Y no sigueren detinguts.

¡Quina brometa! ¡Quina xerinola!.. ¡Quin brindar á la salut de la policia! ¡Quin modo de desitjar que Deu y Santa Llucia 'ls hi conservi la vista y la claretat!

QUÈNTOS.

Lo cotxe de Gavá está á punt de marxar. Está plé de gom á gom y quan lo cotxero pega xurriacada per fer marxar als caballs, un pagés l' hi crida:

—Ep: espereus que pendré asiento.
 —No n' hi há, respon lo cotxero: no hi ha sino una mica de puesto aquí á la delantera. Si 'us agrada pujéu.

Vá per enfilárs' hi 'l pagés; pero tot d' un plegat repensantse exclama:

—Escoltéu conductor ¿que també vá á Gavá la delantera?

—Deu está per tot ¿no es cert? preguntava un rector á un nen.

—Si, pare.
 —Luego estará en lo quarto que tú dorms?
 —Si, pare.
 —Y al pati de casa tèva?
 —No pare.
 —Com s' enten qu' estant per tot, no siga al pati de casa tèva.
 —Perque á casa mèva de pati no n' hi há.

A un senyor l' hi presentan los gastos del enterro de la seva dona.

—¡Doscents duros! exclama. Molt car es.
 —No se 'n pot treure res, l' hi responen, es l' últim.
 —Bueno, bueno, exclama: donarém doscents duros: al cap de vall la mèva dona hauria pagat lo doble per enterrar-me á mi.

A casa un apotecari:

—Aquí, deya á un admirador seu, hi trobará de tot: unguents, arrels, aixarops, esperits.... sobre tot esperits.

—De segur que n' hi falta un: sempre 'l demano y aquesta es l' hora qu' encare no hi pogut veure 'l.

—Digui quin es.
 —L' esperit de contradicció.

L' apotecari després de rumiar un ratet:

—¡Aixó ray! també l' hi ensenyaré.
 —Y entrant á dintre y presentantli á la seva sogra, exclama:
 — Tingui: si no 'm demana res més, ja está servit.

A casa de un fotógrafo. Un jove l' hi diu:

—Sr. retratista voldria una fotografia que 'm favorés tot lo possible.

—¡Ah! Ho sento, pero la máquina no fá favors á ningú.

—Llavors, fassa 'l favor d' indicarme la posició que m' escayga millor.

—Aixó prou. Miri, pósis d' esquena.

—¡Home, home! es possible que siga tan tacanyo, deya á un amic seu en Mariano. M' han dit que á casa seva fins passan fam.

—Aixó si qu' es mentida, respon l' avaro. A casa tots aném molt tips: jo estich tip de la dona, la dona, está tipa de mi, fins las criadas están tipas de nosaltres, y nosaltres estém tips de las criadas. ¡Ab aixó calculi!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
 Tres quatre de cor innoble
 més dolenta qu' una fiera
 vaig veurer ben be que n' era
 una total de cert poble.
 Quant son fill hu dos manaba
 una partida carlista
 un dia, tot passant llista,
 un saqueig li aconsellaba.

PAU SALA.

II.
 Quant gas ni petroleo 's té
 tres dos tres hu dos gens mal
 per aquell que llegir vol
 en lo llit una total.

UN URGELLÉS.

ENDEVINALLA.

Tinch camas sens ser persona
 y peus sens ser animal;
 de dia sempre reposo,
 de nit faig tot mon treball.

TIJA XICH DE M. DE R.

ANAGRAMA.

Feya lluna, era de nit
 las hu del mar jo miraba
 que lleuger com dos alsaba
 nostre barco ab gran burgit.
 Quant me tersa estrepit gran;
 nostre barco 's va partir
 y ofegats tots vam morir.
 (Tot aixó va ser somiant)

CLAUDIO RIALP.

QUADRAT DE PARAULAS.

Substituir los pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª un metall; la 3.ª lo que jo no tinch y la 4.ª lo que no fa una noya coqueta.

TRENCA-CLOSCAS.

Badajoz, Valencia, Guadalajara, Valencia.
 Colocar aquets noms en columna de modo que donguin una població andaluza.

J. HORNOM.

CONVERSA.

Pam! pam!
 —¿A qui demana?
 —Viú aquí lo senyó.
 —Ne; fresch está si vol trobarlo
 —Y donchs?
 —Fa poch temps se va mudar y ningú sap lo seu paradero.
 —Si qu' estich divertit; nada, dispensi.
 —Passiobé.
 ¿Quin es lo paradero.

TIERNO DEL BOGATELL.

GEROGLIFICH.

T
 Anibal Romulo,
 L
 S. Pera, qu
 ELL qu
 EN
 Ot Ka
 P A
 ORDEP LOJUP.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Dámasso.
- IDEM 2.ª—Estimada.
- ENDEVINALLA.—Viola.
- CONVERSA.—Isabel.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Guanteria.—Guantera.—Renegar.—Ratera.—Anita.—Neta.—Ter.—Nu.
- TRENCA-CLOSCAS.—Palautordera.
- TRIANGUL.—Panas
anas
nas
as
s
- GEROGLIFICH.—Val més un punt que cent lliuras.

REFLEXIONS DINTRE DEL BANY.

¡Qué diuhen, qué diuhen de Moncada!... Jo no trobo pás que falti aygua á Barcelona.